

20.4.1990

voknoBolzanova 7
110 00 PRAHA 1
tel: 22 47 53**15**

americký styl cenzury

Jednou z otázek diskutovaných na kongresu Czech literature and culture v New Yorku, o kterém jsme informovali ve Voknovinách č.14, byla i otázka cenzury ve Spojených státech. Mluvilo se o ní především na panelu mladých spisovatelů, kterého se účastnili: Katky Acker, Michael Collier, Garry Indiana, William Vollman, Walter Mosely, A.M.Homes, Iva pekárková, Jan Pelc, Petr Placák, Jáchym Topol, František Stárek a Sylva Fisherová. Poslední den konference pozdravil shromážděný Allen Ginsberg a přečetl prohlášení PEN klubu k navrhovanému cenzurnímu opatření, které Egon Bondy přeložil do češtiny. Mezi většinou účastníků z Československa se však nesetkalo s patřičným ohlasem, což je dost absurdní. Domníváme se, že tento problém je ve skutečnosti velice podstatný, protože souvisí se samotnou existencí svobodné kultury ve společnosti; proto jsme se mu rozhodli věnovat prostor.

Nejedná se přirozeně o cenzuru politickou, nýbrž o cenzuru "mrvnostní" posuzovanou z podivně puritánských pozic: konkrétně o návrh FCC – vládní agentury pro komunikaci, aby jednak vláda přestala financovat tzv. "obscéní umění" (pod tento termín spadají i mnohá kvalitní a známá literární díla), jednak aby bylo zakázáno vysílat toto umění v rozhlasu a televizi, s cílem uchránit před ním především děti (horní věková hranice, která tuto kategorii určuje, má být zvýšena z dvacáti na sedmnáct let). Určitá omezení v tomto ohledu existovala vždy: "obscéní pořady" bylo zakázáno vysílat v nejfrekventovanějším vysílacím čase. Podle nového návrhu FCC však mají být vyřazeny z programů úplně – tj. po celých 24 hodin.

Proti tomuto navrhovanému opatření se zdvihla mezi americkými spisovateli vlna odporu. Publikováním následujících textů jim chceme vyjádřit podporu.

red-

Prohlášení centra amerického PEN klubu k navrhovanému opatření FCC proti obscénnosti

V době, kdy jsou básníci a dramatičtí vedoucí silou v hnuti za větší svobodu vyjadřování a za demokratické změny v mnoha částech světa, je smutně ironické a znepokojující, že se naše vláda snaží umlčovat nejvíce tvůrčí hlasy naší společnosti odstraňováním jejich děl z programů televize a rozhlasových stanic.

Nové opatření FCC proti obscénnosti, které se dovolává cenzury děl Jamese Joyce, Allena Ginsberga, Ntozake Shangea, Alice Walkerové, Normana Mailera, Tennessee Williamse, Walt Whitmana, Toma Wolfa, Quincy Troupa a mnoha dalších vynikajících spisovatelů, žijících i nežijících, je útokem na ústavou zaručenou svobodu projevu, která se stala vzorem pro ty, kteří na celém světě bojují za svobodu.

20. března se na Dni na podporu umění ve Washingtonu shromáždilo tisíce spisovatelů a umělců, aby podpořili ničím neomezenou vládní finanční podporu umění proti v poslední době vzniklé vlně útoků na svobodu umění.

V tomto duchu americké kulturní glasnosti a jménem 24 000 členů PEN klubu, žádáme co nejdůrazněji, aby FCC stáhla tento neuvažený návrh.

Prohlášení ALLENA GINSBERGA

Má poesie byla necenzurovaně vysílána již po třicet let – především básně Howl, Sunflower Sutra, America, Kaddish, Kral Majales a Birdbrain. Během posledních dvou desetiletí byly všechny tyto básně nahrány společností Atlantic Fantasy a Island Records, komerčně vydávány a vysílány stanicemi, jež jsou finančně podporovány universitami, organizacemi veřejného vzdělávání a posluchači – jako např. stanice Pacifica.

Většina této básně byla také vydána v běžných, standardních antologích, které se užívají při výuce angličtiny na universitách a středních školách v celé Americe. Samotná báseň Howl byla přeložena do 24 jazyků a v poslední době byla dokonce publikována i za "železnou oponou", v zemích, které doposud svobodu tolik omezovaly, od Polska až po Čínu.

Překlady a publikace v polštině, maďarštině, češtině, slovenštině, čínštině, makedonštině, srbochorvatštině, litevštině, a rumunštině se staly součástí glasnosti, jejímž důsledkem je svoboda slova a literární tvorby, jež v posledních pěti letech v této zemích sílí. V nedávném článku o výuce literatury na čínských školách, nazvaném "In China, Loving Lady Chatterly" (New York Times Book Review, 18. únor 1990, str. 1, 30-31), jehož autorem je Bill Holm, čteme: "Orwellův popis toho, jak se Velký

Bratr pokouší zničit a zkazit sexuální život, je naprostě přesně a doslově pravdivý. Zaměňme jména a máme tu přesný popis Číny. Zaměňme je znova a máme tu kteroukoli instituci, jež působí tak, jak se to dělá v Číně - můžete dát přednost vaší vlastní církvi nebo vládě." Prohlašuji tímto, že "pravověrné" konzervativní sdělovací prostředky, které dělají reklamu takovým skupinám jako je Coral Alliance, Heritage Foundation nebo senátorovi Jesse Helmsovi, se pokouší prosadit tento orwellovský "dvojmysl", tím, že ničí a kazí vylíčení a zpodobnění sexuálního života v našem umění a literatuře.

Jaké mají důvody? Profesor Holm to vyjadřuje přesně: "Moji činští studenti setrvávali ve stavu jakéhosi sexuálního bezvědomí, a přece, přes tento šílený útlak jsem cítil, že jsou to vyslovení romantici, dveře, které čekají na to, že budou otevřeny. Skutečná sexuální energie je pro politickou moc bytostnou hrozbou. Moralizující stalinisté se nemýli."

Pamatuju se na neústupnost jednoho byrokrata z moskevského svazu spisovatelů - pana Sagateliana, kterou projevil na sovětsko - americké literární konferenci v listopadu r. 1985 ve Vilniusu, bylo to právě před vyhlášením glasnosti. Stěžoval jsem si na politickou a mravnostní cenzuru a on odpověděl; "V Sovětském svazu se Henry Miller nikdy publikovat nebude."

Cenzura uvalená na vysílání mé poesie a také na díla mých kolegů je přímým porušením našeho práva na svobodu výrazu. Jsem občan. Platím daně a žádám, aby názory, politické a sociální ideje a emoce, jež vyjadřuji svým dílem, nepodléhaly žádné státní cenzuře. Dovolávám se svého práva na svobodu projevu a slova, jež je mi zaručeno ústavou.

Odmitám nestoudnost pokryteckých, moralizujících, hrabivých politiků a politicky ambiciozních kněží, s jakou používají mou poesii jako fotbalový míč ve svých pseudoreligijských politických programech. Co se týče emocionální, intelektuální a politické svobody v USA i za "zeleznou oponou", mám svůj vlastní program, který vyjadruji ve své poesii.

Vyše jmenované básně hrály roli v naší široce pojaté kulturní a politické liberalizaci, která byla zahájena zrušením tiskové a rozhlasové a televizní cenzury literárních děl v letech 1957 - 1962. Řada soudních řízení a expertiz, na jejímž počátku stál případ mé básně Howl, osvobodila slavná literární díla včetně knih Henry Millera, Jeana Geneta, D.H. Lawrence, Williama Burrougha a fady dalších klasických děl.

Mnoho mých básní je zaměřeno zvláště na to, aby vzbudilo smysl pro svobodu myšlení, aby přivedlo k nutnosti vyjadřovat tyto myšlenky politicky - a především mi při tom jde o mladé lidi. Heritage Foundation, Helmsovy návrhy zákonů a opatření Federálního výboru komunikací (FCC) se pokouší znemožnit mi kontakt přes masové sdělovací prostředky právě s touto věkovou kategorií. Stav našeho národa se nejpřesněji odráží právě v mysli a mluvě a fyzickém chování mladých lidí. Jsem přesvědčen, že vedu duchovní boj za to, abych osvobodil jejich duše před masovou homogenizací, k níž vede dravost hmotného blahobytu, před emocionálním znečitlivěním. Od dob Walta Whitmana, který tuto situaci předvídal, mnoho generací trpělo odcitním citu a porozumění pro své vlastní tělo a srdeč a také pro těla a srdce všech v Americe i na jiných kontinentech, kteří nezapadají do komerčně a politicky běžných konvencí barvy pleti, sexu, náboženství, politické příslušnosti, kteří mají zvýšenou sensibilitu.

Pseudonáboženské zákonné zásahy do individuálního způsobu vyjadřování mohou vyústit až do modelu státního náboženství zcela v duchu netolerantních Ajatolláhů či stranických linii stalinské byrokracie.

V této situaci začali neokonzervativní náboženství ideologové bojovat zbraněmi svých starých komunistických nepřátel: stranická linie, cenzura, únik před přímou odpovědností za cenzuru a protisexuální politiku - jak to známe z

Hellerova románu Hlava XXII. Jejich motivem je poslit autoritu a zpevnit jednotu jejich vlastní myšlenkové policie a jejich náboženských a morálních systémů. Jak se odvážuji srovnávat tyto tak zvané vlastence s komunistickými byrokraty? Slovy Williama Blaka: Stali se těmi, které tak dlouho pozorovali.

Tito cenzori by omezili mé právo umělecké a politické svobody projevu zcela v duchu komunistických zemí, kde se mé práce cenzurovaly v letech 1957 - 1985.

Charakteristickým rysem mé poesie, jenž je snad jistým důvodem jejího značného rozšíření, je specifická kvalita amerického způsobu vyjadřování - idiomatického a hovorového, dikce vycházející z živého jazyka, jasnost a znělost výrazu. Mým ideálem je poesie vznešených a krásných provolání. Pokusil jsem se využít v poesii kvalitu neomezeného lidského hlasu s jeho různým rytmem, citovým zabarvením, vytvořit poesii mluvnou a znělou. Hlasitá recitace byla mým studiem a mým uměním. Tento způsob ovlivnil mnoho básníků v mnoha zemích a je součástí velké americké tradice od dob Whitmanových, pes Williama Carlose Williamse až k lyriice Boba Dylanu. Federálním výborem pro komunikace navržená cenzura by znemožnila vysílání mé básně Howl (obsahující kritiku nukleární supertechniky), King Of May (obžaloba "komunistických i kapitalistických svini"), Sunflower Sutra (chvalozpěv na individuální sebeposílení), America (parodie na stereotypy studené války), Birdbrain (satira na východní a západní ekologické blbosti) a Kaddish (obraz mého smutku a lásky po smrti mé matky). Jak mohou být takováto téma vyloučena ze sdělovacích prostředků, aniž se poruší ústava Spojených států?

Cenzori mohou ve všech pádech skloňovat slova "neslušnost" a "nemravnost", slova, která nikdy nebyla přesně definována, avšak ti, kteří chtějí uplatnit Helmsovy návrhy zákonů k tomu, aby zakázali tuto tajemnou "nemravnost" ve vysílání na 24 hodin denně, nemohou popřít, že usilují o cenzurování umění a projevu značné společenské relevance. V případě textů, jež byly charakterizovány výše, je pozice těchto neokonzervativců zcela obdobná roli nacistů, kteří pálili knihy "zdegenerovaného umění", čínských diktátorů, kteří vedli kampaně proti "duchovní špině", a starých stalinistů, kteří zakazovali erotické texty. Účelem této cenzury je soustředit veškerou emocionální autoritu do státu a zlikvidovat veškerou ideologickou a citovou konkurenici. Konzervativci prohlašují, že jejich ideologií je "sezmout břemeno vlády z našich zad". Žádám, aby tito takzvaní "neokonzervativní" autoritáři přestali být břemenem na zádech mých.

Walt Whitman volal především po upřímnosti a otevřenosti, kterou musí básníci a řečníci mit. Navzdory neústavnímu zákazům, které byly na mou poesii uvaleny, volám společně s Whitmanem a tvrdím, že dodržuji grayovský předpis patriotického, upřímného a zcela amerického umění.

19. února 1990

Allen Ginsberg

Dopis Olafa Hanela

Dámy a pánové,

překvapen pasivitou, nechutí či spiše ignorancí delegace českých spisovatelů jako celku včera, prvního jarního dne 1990 v prostorách newyorské university rád bych se vám svěřil, že mi po lohotopě opět přejel mráz po zádech.

Rád bych doufal, že alespoň několik z vás napadne před odjezdem, že individuální či kolektivní podpora prohlášení, které předčel pan Allen Ginsberg, se netýká pouze jeho amerických kolegů, ale i vás. Také mne.

Připojuji svůj podpis k prohlášení Pen clubu, rozhodne-li se někdo z účastníků rokování pro totož.

New York, 22.3.1990

Olaf Hanel

S.P.S.:

Politika pro každého

Série nelostnostních pendrekiád, jimiž kolem sebe bila v poslední křeči totalitní moc, se vinula loňským rokem jako příslušená červená nit. Represálie vyvolaly širokou odezvu a podnítily řadu vpravdě angažovaných uměleckých počinů. K těm formálně možná málo vytříbeným, zato však přímočaře upřímným ohlasům patří i jedna z písni pražské kapely S.P.S. (Snížená pracovní schopnost).

"Vodní děla, rozbušky, slznej plyn a obušky.

Brutální zásah policejních jednotek,

nohy máš rychlý a stejně jsi neutek.

Ted už tě odvázej v tom žlutém taxiku,

život je pes a na krku máš podmínu.",

zpívali na jaře loňského roku, dávno před sedmnáctým listopadem. S výrazným politickým akcentem svých textů měla tahle formace potíže už od data založení (1987), kdy se musela potýkat s přehrší všech možných i nemožných zákazů. Neučesané, syrové výpovědi o špině ve společnosti i v nás, o konfliktech tohoto světa, s hudebnou inspirovanou pouličním bojovním punk rockem anglických The Clash nebo polské skupiny Moskwa sklizely nelibost tehdejších kulturních arbitrů a vztýčených prstíčkářů.

Během let soubor prodělal několikerou personální změnu, i stylové zaměření vykristalizovalo do tvaru tzv. bigbítpunku (terminus technicus kapely). Po návratu baskytaristy Jiřího Sebka z vojny v červnu t.r. se však rýsuje již stabilní sestava v podobě: Vilda Rainer - bicí, Petr Kuba - kytara, zpěv, Zdeněk Růžička - kytara, zpěv, texty.

Se S.P.S. se můžete setkat na koncertech tu i onde v tuzemsku (chtěli by prý i do zahraničí), zpravidla ve společnosti spřízněného seskupení EE. Sami muzikanti tvrdí "Hrajeme vše rádi. Chceme, aby návštěvníci našich vystoupení odcházeli s pocitem, že slyšeli pravdu."

Karel Klaška

Jak jsem se nudil na Plexis.

Klub 007 na Strahově, 17. 4. 2000

Do klubu 007 na strahovských kolejích dochází, podle slov jednoho z provozovatelů, stále méně a méně studentů. Prý se necítí dobře mezi existencemi. Klečí akce klubu nyní navštěvují. Jejich chyba. Klub se totiž po lisopadu dost radikálně změnil a jeho páteční nezávislé diskotékou se slaly mezi příznivci subkulturní pověstné. Můžete zde slyšet hudbu od punku až po industriál, popijet dvojku bílého za šest korun, kouřit, povídají si, tančovat – život v klubu už prostě není svažován nesmyslnými omezeními z dob minulých. Atmosféra je nabité a přitom zároveň příjemná, a to jsou velká plus, jakých je po Praze stále ještě málo a která mě do sedmičky už několikrát přilákaly. Tentokrát na vystoupení kapel S.P.S., PLEXIS a JAY WALKER (Švýcarsko).

Pražské Espéesce se věnujeme v tomto čísle trochu obširněji, takže jen připomínka k jejich termínu "bigbítpunk". V tom, že sound kapely připomíná v mnohých skladbách spíš metal, mě podporil i zpěvák skupiny EE, který na koncert doslova vtrhl, po kolenu dojel před pódiem, "hrozil" a "pochyboval" po způsobu metalových fanoušků a křičel "metal! metal!" Měl bohužel pravdu, protože současná tvorba S.P.S. je tímto žánrem dost prodchnuta.

Zpěvák PLEXIS – Petr Hošek uvedl kapelu výkřikem zhruba: "Jediný, pro co stojí žít, jsou drogy, sex a rokenrol!" Z jeho pozdějšího vystupování jsem měl pocit, že by rád přidal k oném požitkám i PLEXIS. Já ne. Skupina hrála bez nasazení, skladby byly mnohdy bez nápadů, texty úplně. V jedné písni si vzpomněl Hošek patrně na svou bývalou skin-image, ale protože jsem nerozuměl textu, tak nevím, jestli v dobrém nebo špatném.

V tom špatném se skins vykresili sami při vystoupení poslední kapely, a to ze Švýcarska – JAY WALKER. Narození od PLEXIS bylo vidět strhující nasazení všech členů skupiny, která hrála v obsazení

bg., g., dr. Bylo vidět i slyšet, že za bicí usednul bubeník, kterému nevadilo, že se unaví a zapoří, a že kytarista je schopen zaplnit všechna prázdná místa, která u mnohých kapel vznikají tříčlenným složením. Předvedli agresivní muziku, na které se podepsal vliv mnohých alternativních hudebních žánrů, zejména punku. Své vystoupení zkrátili díky dvěma skinheads, klečí se producirovali po svém způsobu na parketu a které basista kapely přivítal výkřikem: "Fuckin' fascists!" Po koncertě jsem chtěl pozvat Švýcary na větší akci, kterou bude VOKNO pořádat ke konci léta v Příbrami, ale po rozhovoru s jedním členem kapely jsem dospěl k názoru, že se vyhýbají koncertům, kde by se holé lebky i jen sporadicky vyskytovali. Bohužel, podle jejich mínění, u nás luto jistolu nemají.

Štěpán Kol

průmysl na dědině

Takřka na den přesně se po roce uskutečnil v klubu Delta na pražském sídlišti Dědina 2. ročník festivalu industriální hudby. Oproti tomu předchozímu nabídla větší počet učinkujících; kvalita byla nevyrovnaná stejně jako loni.

První den nastoupilo Žárské industriální divadlo s dvacetiminutovou kompozicí pro lidi a hudbu. Minimalisticky provedené představení na bázi opakujících se motivů, které se zmnoužují a poznenáhlou mění v celek docela jiný, vzbudilo spíše rozpaky. Na jevišti se v přímlí pohybovaly postavy, které přicházely a posléze opět odcházely pohybem loutek, na přednatočenou smyčku se živě přidávaly různými nástroji, jakož i hlasy. Zadní projekce: slín monotoně se točícího a vrzajícího větrníku.

Po přestávce, kterou vyplnila videa Test Dept., Residents, E. Neubaulen a 23 Skidoo, nastoupila Skládka Kovového maleriálu. Doslo klasický industriál konce sedmdesátých let, nic nového, oddechovka.

Druhý den začala Střední Evropa ve velkém stylu. Na pódiu rozsvícené svíčky, celkem dobrý, plný zvuk do sálu. A hudba? Málem dojem, že kapela se pomalu, ale jistě vyvíjí, prohlubuje svůj styl, srovnání s loňským repertoárem to polvrzuje.

Po Evropě našlapuje Klánovický se svým Suicide Meditation. Nepoužívá přednatočené pásky, hudbu tvoří živě na dětské Cassio. Dealey a ještě cosi, co nejsem schopen identifikovat. Má rytmického pomocníka. Nutno říci, že vystoupení Suicide Meditation patřilo k vrcholům festivalu. Čtyřicetiminutové neřád.

Třetí den poslední kapelou toho dne byl Cool. Dalo by se říci bigbít, při kterém se navíc mláti do plechů na pódiu. Ale mám spíš dojem, že vystoupení se zdaleka nepovedlo tak, jak by mělo. Při poslechu nahrávky je patrné, že věci jsou už komponovány "pro bigbít a železa", čili je možné, že jiné vystoupení Cool bude daleko lepší a smysluplnější.

Třetí den festivalu zahájily Paprsky inženýra Garina. Jako obvykle trochu Swans, trochu E. N. atd. Hudební přínos celkem nulový, zato ale performance jako bič. Hustý zvuk, zadní projekce za šílených budovatelských filmů, boční projekce, brusky a jiskry, a to vše "za chodu", v o překot se valící hudbě.

Následující táborská Trojka se stala zřejmě překvapením festivalu. Ti, klečí před jejím vystoupením ve foyeru pouštěli přes pysky pohrdlivé poznámky o řepácích, se pojednou lině, ale zvedali a jakoby ledabyle se troušili do sálu. A čumeli. Řepáci předvedli svížnou muziku oproštěnou od typických pražských industriálních manýrů a mindráků. Bejt řepákem je holt laky deviza.

Festival ukončila I. brněnská kapela, která podle vlastního vyjádření v době konání festivalu existovala čtyři dny. Co k tomu říct? Třeba z někdy něco bude.

Bolavým místem celé třídní přehlídky byl, stejně jako loni, zvuk. Zatím se údajně nikdy v Čechách nepodařilo nazvučit industriální kapelu tak, jak by si to představovali hudebnici. Přičinou jsou, kromě leckdy neschopných zvukařů, samozřejmě problémy s přímou amplifikací netradičních nástrojů. K plechům a tyčím se pájí snímače, zkouší se vzdálenost mikrofonů, ale vše to není v seřaných partách zvukařů a hudebníků. A z druhé strany: industriální kapela si nemůže dovolit vydržovat stálého zvukaře. Takže můžeme doufat, že první dokonalý zvuk kapel tak, jak si jej představují, uslyšíme na industriálním sampleru, který se právě natáčí v Pantlonu, za přímé účasti a podílu kapel na zvuku.

P.S. Podrobnější zpravodajství z tohoto festivalu přineseme ve VOKNU č. 18.

O. Šima

kterak zabít čas...

Transnacionální radikální strana pořádá v Praze ve dnech 9. a 10. května 1990 mezinárodní seminář k otázce poměru legalizace a represe drog ve společnosti. Konference se účastní odborníci ze zdravotnických i nezdravotnických oborů. Informace: Jiří Doležal, Thalmannova 25, 160 00, Praha 6.

TURNÉ exzpěváka LED ZEPPELIN – ROBERTA PLANTA po NSR
"MANIC NIRVANA"

- 4. 5. Düsseldorf – Philipshalle
- 5. 5. Hamburg – Congress Centrum
- 7. 5. Stuttgart – Liederhalle
- 8. 5. Mannheim – Mozartsaal
- 9. 5. Frankfurt – Jahrhunderthalle

Divadelní soubor ALFRED & spol uvádí každý den v měsíci květnu, mimo sobot a neděli scénickou koláž z textů Goetha, Rabelaise, Boccaccia, Henri Camiho a klasických situací klauniády a commedia dell'Arte nazvanou ARCHA BLÁZNÚ. Hrají: Lenka Machoninová, Jean-Marc Brisson, Alberto Foletti, Milan Forman, Philippe Olza, Jiří Reidinger, Jiří Sova, Ctibor Turba.

Agentura M art uvádí 4. 5., 11. 5. a 18. 5. představení STARÁ BÁBA JEDE s Českomoravskou hudební společností v Klubu pracovníků obchodu v Pařížské ulici v Praze od 19. 30. Jedná se o aktuální kabaretní cvičení v dobrém slova smyslu o rehabilitaci hostince jako instituce kulturně politické. Občerstvení zajištěno.

26. 4. Kreslanská akademie, Filozofická fakulta, aula č. 109, 19.00
Jan Sokol - O vykoupení

30. 4. Sklepní galerie pod BIPS – centrum Bratislavky

Sdružení M+ pořádá výstavu obrazů a soch z éry reálného socialismu nazvanou VELKÝ SEN

Společnost pálera Koniáše pořádá pálení občanských průkazů na Václavském náměstí v Praze. SPK je považuje za symboly totalitní moci a požadují vydání mezinárodních cestovních pasů. Které by bývalé OP plně nahradily. Pálení by mělo probíhat na všech vhodných místech po celé republice.

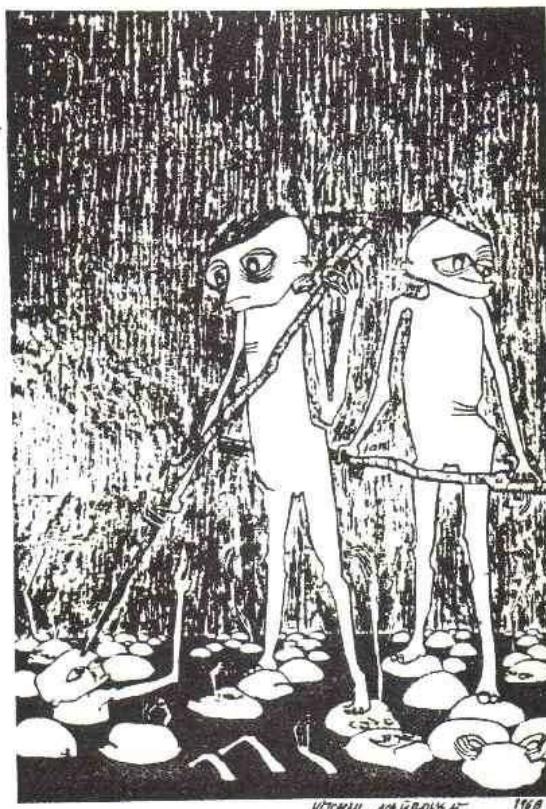
Památník národního pisernictví – sál B. Němcové 17.30
V rámci cyklu "Samizdatové edice" přednáška Ludvíka Vaculíka a Milana Jungmanna – Edice PETLICE

1. 5. Studenti VŠCHT Pardubice pořádají každoroční tradiční MAJÁLES mezi bloky B a C VŠ kolejí v Pardubicích. Zahajení 12.00, koná se za každého počasí. Vystoupi: Gun Dreams, Bokomaru, Fleret, Bez ladu a skladu, Petr Lutka, Garáž, Visací zámek, Radegast, Hudba Praha, divadlo Sklep.

Československé anarchistické sdružení Č.A.S. pořádá na 1. máje anarchistický průvod Prahou pod černými prapory. Vyzývají mimopražské čtenáře k obdobným průvodům v jejich městech.

2. 5. Studio W – středisko MŠVV, Na Florenci 21, Praha 1, 19.30
Literární večer – APOKALYPSA VASILIE ROZANOVA
Unikátní literární dokument jedné hereze: připravil Karel Štindl

Klub Nový horizont, sál Komenium, Národní třída 20, Praha 1. 20.00
Tichá dohoda + Mariene + CARTER THE UNSOPABLE SEX MACHINE (GB)

VLASTIMIL JIRKALA 1968

Klub ÚDA I. P. Pavlova 33, vchod z Ječné ulice 16.00
vernisaž výstavy KRESBY ZE ŠUPLÍKU 1956 – 89
VLASTIMILA JIRKALA

Výstava potrvá jen do 5. 5.

VŠ klub Trojka, mensa koleje 17. listopadu, Pátkova 3, Praha 8, 19.30

NÉCO Z ALENKY – Kombinovaný snímek (hraný a animovaný) natočený volně na motivy Carrolovy Alenky v říši divů. Jedná se o jedno z nejlepších děl čs. filmářů 80. let. Režie: Jan Švankmajer.

3. 5. Kreslanská akademie Praha, FFUK aula č. 109, 19.00
Daniel Kroupa - Co je to filosofovat

4. 5. Klub Nový horizont, sál Komenium, Národní třída 20, Praha 1, 20.00
Steak + Egypt + PROTEL (MLR) - punk

5. Pacov – AKU AKU

Prostějov–Čechovice, Sokolovna, 16.00
Radegast (Havířov)
Zeměžluč (Brno)
Czechcore S. R. K. (Brno)
Přesoovce (příbor)
A. D. M. (Prostějov)
Elektrická svině (Olomouc) a další...
spojení: Z prostějovského Hlavního nádraží MHD č. 4 – zastávka Čechovice

Klub Nový horizont, sál Komenium, Národní třída 20, Praha 1, 20.00
Xara + Proti všem + Boss